

JANNIK

Martssolen strålede fra en skyfri himmel og varmede Janniks ben. Han strakte dem, rejste sig fra bænken og lod blikket glide rundt i parken. Stefanie burde være her nu. De havde en aftale om at mødes og tale nogle ting igennem, før de tog hen og fejrede Mettes fødselsdag på Restaurant Tabu. Hun blev 22 år i dag. Det var et magisk tal, der symboliserede en ny begyndelse for ham og Mette. En version 2 af deres far-datter forhold.

Jannik satte sig ned på bænken igen og nød udsigten fra bakketoppen. Træerne stod i cirkler omkring bænken og afskærmede for blæsten.

Endelig fik han øje på Stefanie. Hun kom gående på stien henne ved parkeringspladsen. Hendes jakke stod godt til træstammerne, brun og elegant omkring hendes krop.

”Hej Jannik!” hilste hun og satte sig ved siden af ham.

”Hej du.”

Frygten bølgede ud af hendes øjne, ligesom da han mødte hende i huset på Fuglsangvej og genkendte hende i januar. De to gange, de siden havde mødtes, virkede hun lidt mere tryk og rolig ved ham, men i dag var der igen en stor grad af vagtsomhed at læse i hendes mimik og kropsbevægelser.

Han pegede på himlen. ”Jeg har overvejet at tage Mette med herhen og flyve med drager.”

”Ja, der er da blæsevejrdsdage nok at vælge imellem for tiden, selvom foråret er kommet. Jeg har aldrig fløjet med drager med Mette. Det vil være sjovt for hende.”

”Glæder du dig til i aften?”

”Ja, men jeg er også lidt spændt. Mette og jeg var ikke så vant til at gå ud, da vi boede i Sverige.”

”Var det Mats, der vænnede jer til at leve som eneboere?”

”Han gjorde det i sin bedste mening.” Hun bed sig i læben. ”Jannik, jeg er utroligt ked af det, der skete med Sigrid og dine venner.”

”Ja, det var meningsløst. Men jeg kan ikke lade være med at føle, at jeg fortjente at miste dem. Skæbnen ramte mig.”

”Du fortjente ikke det, som Mats gjorde. Men jeg har gået og tænkt over noget. Det er det, som jeg vil tale med dig om i dag.”

”Jeg er lutter øren.”

”Da jeg kom til Danmark i august sidste år, begyndte minderne fra mit liv før Höga at vælte frem. Den fysiske afstand til Mats gjorde det muligt for mig at give slip på modstanden på at granske min fortid. Jeg gjorde mig stille og roligt klar til at gå til politiet og få lukket sagen om min forsvinden i 1998. Jeg var så småt klar til at fortælle dem alt. Men så skete der de ting for dig og Mats. Det ændrede jo på alting.”

”Ja. Det gjorde det.”

”Jeg fortalte Mette, at jeg ikke ville melde dig, fordi jeg havde brug for ro. Det er dog ikke helt så enkelt. Jeg har brug for mere end ro. Jeg har brug for en forsikring om, at jeg kan regne med dig. For at du og Mette kan have en relation til hinanden, er jeg nødt til at være fuldstændig overbevist om, at du aldrig vil gøre hende noget. Den side, du har indeni, som angreb mig på Höga – jeg er nødt til at have vished for, at den side er væk eller under kontrol. Er den det?”

Det trak i Janniks mundvige. ”Jeg lover dig, at det aldrig var min mening at gøre dig ondt på Höga. Jeg har gået til psykolog og psykiater efter det, der skete på Höga. Jeg fik intensiv behandling for det, de dengang kaldte mani-depressiv sygdom. I dag hedder det bipolar affektiv sindslidelse.”

”Fik du symptomerne lige efter Höga?”

”Nej, de havde ligget og luret under overfladen. Du ved, efter alt det med Uri. Da vi var på Höga, var jeg en regulær tikkende bombe. Det er jeg frygteligt ked af gik ud over dig, Stefanie.” Han sank en klump i halsen. ”Episoden på Höga fik mig til at søge hjælp, fordi det fik mine øjne

op for, at der var noget galt med mig. Mine behandlere og jeg har arbejdet med de forskellige sider, jeg har – eller personaer – som nogle gange lider og derfor gør nogle ... forkerte ting. Jeg fik medicin og samtalebehandling. Efter nogle år trappede jeg ud af medicinen, fuldførte uddannelse og fik job hos det entreprenørfirma, jeg stadig arbejder hos. Det er vigtigt med stabile rammer med den lidelse, jeg har. Ellers vælter læsset totalt. Da Lasse og Michael og kort efter Sigrid døde, følte jeg, at jeg blev sindsyg. Men der var ikke andet at gøre end at blive ved med at skrive dagbog og få mine personaer gjort synlige, så jeg blev klar over, hvad der foregik inden i mig.”

”Vil det sige, at du ved at skrive dagbog med dine personaer fik en indsigt, der kunne forhindre dig i at gøre noget, som du egentlig ikke ville?”

”Præcis. Det er den eneste metode til at navigere i mit liv. Ligesom at spille skak, blot med indre allierede og modstandere.”

”Det er et godt billede på, hvordan du har det. Du lyder til at være kommet langt takket være behandlingen og din egen ihærdige indsats.”

”Tak.”

”Jeg har i årene i Sverige haft en del erindringsglimt af dig og Edgar. Det er lidt pudsigt med din metafor om skak – jeg så ofte et skakbræt for mig, hvor du repræsenterede de sorte brikker, og Edgar stod for de hvide brikker.”

”Sort-hvid opdeling. Jeg var den onde, Edgar var den gode.”

”Sådan tror jeg, at mit sind bedst kunne håndtere det, der skete i skoven. For hvis jeg ikke havde haft dig at give den primære skyld – som den sorte brik – så tror jeg, det havde virket for overvældende for mig. Tanken om, at både du og Edgar havde forrådt mig, var ubærlig. Det var lettere at bære, når det kun var en af jer, som jeg for alvor så som *the bad guy*.”

”Jeg forstår det godt. Jeg har jo selv nogle personaer, som ser ting sort-hvidt. Enten-eller.”

”Ligesom din politik i Ren Fremtid?”

Jannik undlod at kommentere hendes sidste ytring. I stedet gned han hænderne mod hinanden. Det var koldt at sidde stille.

”Stefanie, du kan regne med mig. Altid. Jeg er et helt andet sted i mit liv, end da jeg var teenager. Mette og jeg er ved at udvikle en fortrolighed, som jeg sætter stor pris på. Jeg vil ikke for noget i verden gøre noget, der kan spolere den fortrolighed. Hun er i gode hænder hos mig.”

”Og du har tilgivet dig selv for de romantiske følelser, du havde for hende, før du fandt ud af, hvem hun var?”

Han grinede hæst. ”Næsten. Jeg arbejder stadig på den del. Men jeg er taknemlig. Taknemlig og fyldt med glæde for hver dag, jeg får lov at tage del i hendes liv. Og i dit, Stefanie.”

Han holdt hende om hånden. Hun lod ham knuge den i nogle sekunder, før hun trak hånden til sig og tog sin mobiltelefon frem.

”Jeg har taget en beslutning, Jannik. Som du ved, har jeg haft brug for lidt tid til at blive genforenet med min familie, før jeg gik til politiet og fik lukket sagen om min forsvinden. Tanken om at have en sværm af journalister stående uden for døren holdt mig tilbage fra at få lukket sagen straks. Men nu er det gjort. Jeg var henne at tale med politiet her til morgen. De vil lukke sagen.”

”Hvor meget fortalte du dem?”

”Det meste, undtagen at du voldtog mig. Jeg fortalte, at vi havde sex med hinanden på frivillig basis, og at Mette er din datter. Og jeg forklarede, at det var på grund af Mats paranoide håndtering af mig, at jeg først nu fik taget turen til Danmark og blev forenet med minderne.”

”Hvad sagde de til det?”

”De udviste stor betænksomhed og sympati, og en politipsykolog forklarede mig lidt om Stockholmsyndromet. Det var hende, jeg talte med, før jeg skulle mødes her med dig, og som er grunden til, at jeg kom for sent. Men Jannik, din forsikring om, at du har det godt nu ... Har styr på dig selv i forhold til Mette. Jeg har altså brug for lidt mere end din tilkendegivelse her og nu. Jeg vil gerne have din tilladelse til at optage din tilståelse af, hvad der skete for 22 år siden. Det bliver kun mig, der har tilståelsen! Jeg optager den her på mobilen, kopierer den over på et USB-stik, når jeg kommer hjem, og så sletter jeg filen fra telefonen. USB-

stikket vil jeg placere i en bankboks som en forsikring, i tilfælde af at der skulle ske Mette eller mig noget.”

Det stak i Janniks brystkasse. Småbitte nåle, der bredte sig op til halsen, så hans stemme lød tynd. ”Er det nu, du vil have, at jeg skal tilstå? Her i parken?”

”Det er et optimalt sted for mig. Selvom der er mennesker omkring os, er de på afstand. Vi kan sidde uforstyrret her, mens jeg optager din tilståelse.”

Jannik nikkede. ”Godt. Det er kun fair. Lad os gøre det.”

Han foretog tilståelsen så kortfattet og præcist som muligt, alt imens han mærkede en ro brede sig i ham ved endelig at få skriftet.

Stefanie slukkede for optageren og lagde telefonen tilbage i sin taske. ”Tak for det, Jannik. Nu kan jeg sove helt roligt om natten.”

”Det var det mindste, jeg kunne gøre.”

”Jeg er glad for, at du ser det på den måde, for det er svært for mig – både etisk og følelsesmæssigt – at holde på den her hemmelighed over for omverdenen og min familie. De har svært ved at forstå, hvorfor jeg ikke opsøgte dem noget før. Men politipsykologen sagde i dag, at hun gerne vil deltage i en samtale med min familie og forklare dem om dynamikken i Stockholm-syndromet. Som hun sagde til mig – Mats holdt mig ikke fysisk fanget i Sverige, men han opbyggede et massivt psykisk værn mod, at jeg kunne se tingene, som de var. Han forvrængede dele af min virkelighedsopfattelse, så jeg med tiden troede på ham.”

”Det er godt, at politipsykologen vil tale med din familie om det. Men jeg forstår dig godt. Jeg er vokset op med en far uden virkelighedssans og etiske retningslinjer i en familie.”

”Ja, det må have svært. Nå, men der er lidt mere. Nu hvor jeg har lovet dig, at jeg ikke går til politiet med din tilståelse, men gemmer den bag lås og slå til min dødsdag, så har jeg også brug for, at du gør en ting for mig.”

”Ja? Sig endelig frem, Stefanie.”

”Jeg har brug for, at du trækker dig fra partiet.”

”Du laver fis med mig.”

Hun rystede på hovedet. ”Vi har talt om etik i dag. Det er imod min etiske overbevisning at tillade dig at være forbillede for Mette, så længe du er tilknyttet et højreekstremistisk parti som Ren Fremtid.” Hun lod ordene bundfælde sig lidt i ham, før hun fortsatte. ”Vil du gøre det for Mette?”

”Jeg kan slet ikke se, hvordan det vil gavne hende at trække mig fra et parti, der som det eneste parti i Danmark påtager sig at rydde op. Ren Fremtid betyder alt for mig. Det er mit hjerteblod.”

”Det ved jeg. Jeg ville også ønske, at der fandtes en anden løsning, men jeg ved ikke, hvilken det skulle være. Jeg kan godt forstå, hvis det er svært for dig.”

”Ja. Du kan nok se, at det er et voldsomt dilemma, du sætter mig i ved at bede mig om at fravælge det mest meningsfulde område af mit liv. Lige bortset fra Mette selvfølgelig.”

”Godt. Så må vi finde en anden løsning: Du må ændre partiets politiske holdninger, så de ikke længere er så rabiate. Jeg har studeret jeres hjemmeside nøje, og den er jo som taget ud af en tegneserie.”

”Stefanie ... Jeg gør mit bedste for at følge dig her, men det er udfordrende at høre dig nedgøre de værdier, som jeg står for. Regner du dig selv for at være en ren barmhjertig samaritaner?”

”Nej, og jeg kunne aldrig drømme om at bruge ordet ’ren’ som del af en partibetegnelse.”

Han målte hende med øjnene. Testede hendes styrke.

Hun fastholdt hans blik.

”Jeg vil ikke ændre Ren Fremtids politiske holdninger. Jeg vil højst kunne trække mig fra partiet og lade de andre føre sagen videre.”

”Det er dit valg. Jeg vil kun være meget lettet, hvis du vælger at trække dig.”

En tavshed bredte sig. Jannik sad længe og tænkte, før han talte til Stefanie.

”Men hvad så? Mette er blevet vegetar. Er du også det?”

”Nej, ikke endnu. Men jeg må da indrømme, at jeg overvejer det, når jeg ser, hvor lækkert hun spiser.”

”Har hun altid været god til at lave mad?”

”Ja, og hun har det ikke fra mig, Jannik. Har hun det fra dig?”

”Det er muligt.”

Han mærkede et lille krøllet smil i mundvigen. ”Det kan være, at vi alle tre ender med at gå med ind i Veganerpartiet.”

”Fra højreekstremisme til venstreekstremisme.”

Han grinede højt. ”Vi kunne blive de nye dyrerettighedsforkæmpere. Det ville Mette elske.”

”Ja, hun ville synge en sang og danse rundt om sig selv.”

”Som Monty Python sagde: *Always look on the bright side of life.*”

”Synger man ikke kun den sang til begravelser?”

”Ikke kun, Stefanie. Og ved du hvad, måske er det bedst for os alle, at jeg trækker mig og bruger min energi andre steder. Noget dybt inden i mig siger i hvert fald, at det hele nok skal gå, hvis bare jeg går med min intuition.”

”Godt! Så vil jeg heller ikke bede dig om mere i dag.”

”Det håber jeg heller ikke,” sagde Jannik og stemte i et grin med Stefanie.

”Eller, hov forresten ... Kan du købe gaven til Stefanie på vejen til Restaurant Tabu. Jeg nåede det ikke, fordi jeg var så nervøs op til i dag.”

”Hvad skal jeg købe til hende?”

”Brug bare din fantasi. Jeg har overført penge til dig, så det bliver en fællesgave fra os to.”

En varm fornemmelse bredte sig i ham og nåede helt ud til hans hænder og fødder.

Han rejste sig op og gav hende hånden. ”Det skal jeg nok klare. Vi ses derhenne.”

”Ja. Vi ses.”